Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (druga izba)

z dnia 25 października 2021 r.*

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający wisior (biżuteria) – Zachowanie wzoru wspólnotowego w zmienionej formie – Artykuł 25 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Interes prawny – Niedopuszczalność

W sprawie T-329/20

4B Company Srl, z siedzibą w Montegiorgio (Włochy), którą reprezentował adwokat G. Brogi,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowali S. Scardocchia i A. Folliard-Monguiral, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, była

Deenz Holding Ltd, z siedzibą w Dubaju (Zjednoczone Emiraty Arabskie), którą reprezentowała adwokat N. Alberti,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 marca 2020 r. (sprawa R 2449/2018-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między 4B Company a Deenz Holding,

SĄD (druga izba),

w składzie: V. Tomljenović (sprawozdawczyni), prezes, P. Škvařilová-Pelzl i I. Nõmm, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 29 maja 2020 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią EUIPO na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 18 sierpnia 2020 r.,

* Język postępowania: włoski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 31 sierpnia 2020 r.,

uwzględniwszy pytanie na piśmie wystosowane do stron przez Sąd oraz udzielone przez strony odpowiedzi na to pytanie, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniach 23 i 26 marca 2021 r.,

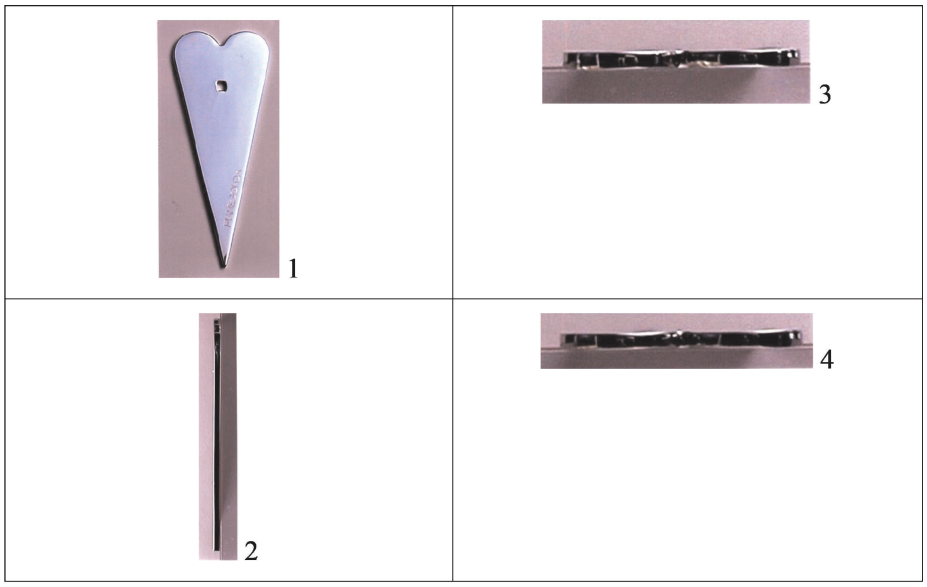
wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 12 lutego 2003 r. Pianegonda Srl Società Unipersonale, poprzedniczka prawna interwenienta, Deenz Holding Ltd, dokonała w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia wzoru wspólnotowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

2 Wzór wspólnotowy, o którego rejestrację wniesiono i który stanowi przedmiot sporu w niniejszej sprawie, przedstawiony jest w następujących ujęciach:

3 Sporny wzór przedstawiony jest jako wisior w formie wydłużonego serca z wygrawerowanym wielkimi literami po prawej stronie strony wierzchniej słowem „pianegonda” oraz z umieszczoną również na stronie wierzchniej dziurką umożliwiającą nanizanie wisiora na naszyjnik lub łańcuszek. Ponadto dwie płaskie płytki tworzące serce są połączone, między nimi pozostaje niewielka wolna przestrzeń, co również umożliwia przeciągnięcie naszyjnika lub łańcuszka.

4 Towary, dla których sporny wzór ma być stosowany, należą do klasy 11.01 w rozumieniu Porozumienia z Locarno z dnia 8 października 1968 r. ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych, ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „Wisiory (biżuteria)”.

5 Sporny wzór został zarejestrowany w dniu 1 kwietnia 2003 r. jako wzór wspólnotowy pod nr 2100-0001 i opublikowany w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* nr 2003/01 w tym samym dniu.

6 W dniu 20 lutego 2007 r. prawa ze spornego wzoru zostały przeniesione na A.

7 W dniu 14 marca 2017 r. skarżąca, 4B Company Srl, złożyła na podstawie art. 52 rozporządzenia nr 6/2002 wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru.

8 W uzasadnieniu wniosku o unieważnienie powołano się na podstawę określoną w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002.

9 Wniosek o unieważnienie prawa do wzoru opierał się na używaniu na spornym wzorze słownego unijnego znaku towarowego PIANEGONDA, którego właścicielem jest skarżąca i który został zarejestrowany w dniu 29 listopada 2000 r. pod numerem 1417625 dla towarów należących między innymi do klasy 14 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, obejmujących towary należące do wyrobów jubilerskich.

10 W dniu 21 sierpnia 2017 r. w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do spornego wzoru A, przyznając, że jest właścicielem praw do spornego wzoru, wniosła o zachowanie tego wzoru w zmienionej formie zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002 i art. 18 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2245/2002 z dnia 21 października 2002 r. wykonującego rozporządzenie nr 6/2002 (Dz.U. 2002, L 341, s. 28), z pominięciem wygrawerowanego wyrazu odpowiadającego wyrazowi stanowiącemu słowny znak towarowy PIANEGONDA.

11 W dniu 17 listopada 2017 r. skarżąca przedstawiła uwagi sprzeciwiające się zachowaniu wzoru w zmienionej formie z tego względu, że jej zdaniem usunięcie znaku towarowego nie pozwala na zachowanie tożsamości wzoru.

12 W dniu 8 czerwca 2018 r. prawa do spornego wzoru zostały przeniesione na interwenienta.

13 W dniu 15 października 2018 r. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o zachowanie spornego wzoru w zmienionej formie i uwzględnił wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, unieważniając je w odniesieniu do całości wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002.

14 W dniu 13 grudnia 2018 r. interwenient, działając na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002, wniósł do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień. Wniósł on o uchylenie tej decyzji i o uwzględnienie jego wniosku o zachowanie spornego wzoru w zmienionej formie, z pominięciem słownego znaku towarowego PIANEGONDA.

15 Decyzją z dnia 19 marca 2020 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień, unieważniła prawo do spornego wzoru w zakresie, w jakim używał on słownego znaku towarowego PIANEGONDA, i uwzględniła wniosek o zachowanie spornego wzoru w zmienionej formie, przewidując wpisanie go do rejestru i opublikowanie go w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych*.

Żądania stron

16 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;

– utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Unieważnień unieważniającej prawo do spornego wzoru i oddalającej wniosek o zachowanie go w zmienionej formie;

– obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

17 EUIPO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

18 Interwenient wnosi do Sądu o:

– utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

19 Zgodnie z art. 129 regulaminu postępowania przed Sądem, na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd może w każdej chwili, z urzędu, po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron głównych, stwierdzić w drodze postanowienia z uzasadnieniem wystąpienie bezwzględnych przeszkód procesowych.

20 Tym samym w odpowiednim przypadku Sąd musi zbadać z urzędu kwestię istnienia interesu prawnego skarżącego [zob. podobnie wyrok z dnia 8 października 2014 r., Fuchs/OHIM – Les Complices (Gwiazda wpisana w okrąg), T-342/12, EU:T:2014:858, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo], dając jednocześnie stronom możliwość przedstawienia uwag w tym względzie.

21 W niniejszej sprawie, ponieważ strony przedstawiły uwagi w przedmiocie przesłanki niedopuszczalności dotyczącej interesu prawnego skarżącej, Sąd postanowił orzec na podstawie art. 129 regulaminu postępowania.

22 W odpowiedzi na pytanie Sądu skarżąca podniosła, że ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji z tego względu, że sprzeciwiła się ona żądaniu zachowania spornego wzoru w zmienionej formie, a w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono tego sprzeciwu. Ponadto sporny wzór w zmienionej formie nie spełnia zdaniem skarżącej wymogów przewidzianych przez prawodawcę, ponieważ usunięcie napisu odpowiadającego znakowi towarowemu PIANEGONDA znosi indywidualny charakter wspomnianego wzoru. Poza tym w przekonaniu skarżącej sporny wzór w zmienionej formie mógłby zostać pomylony ze znakiem towarowym PIANEGONDA, ponieważ znak ten był od zawsze kojarzony z kształtem serca przedstawionym we wspomnianym wzorze.

23 Interwenient twierdzi co do istoty, że skarżąca nie ma już interesu prawnego we wniesieniu skargi, ponieważ jej interesy jako właściciela znaku towarowego PIANEGONDA nie są naruszane przez sporny wzór w zmienionej formie, który nie zawiera już tego znaku towarowego.

24 EUIPO podnosi, że zważywszy na to, iż powołana przez skarżącą podstawa unieważnienia była podstawą określoną w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 ze względu na obecność znaku towarowego PIANEGONDA w spornym wzorze, żądanie skarżącej zostało już w pełni uwzględnione w decyzji Wydziału Unieważnień, która w tym względzie nie została zakwestionowana przed Izbą Odwoławczą.

25 Sąd uważa za właściwe zbadanie w pierwszej kolejności systematyki reżimu wprowadzonego rozporządzeniem nr 6/2002 i na tej podstawie zamierza zająć się następnie kwestią, czy skarżąca ma interes prawny w niniejszej sprawie.

W przedmiocie reżimu ustanowionego przez rozporządzenie nr 6/2002

26 W ramach niniejszego sporu należy skupić się na niektórych elementach reżimu wprowadzonego rozporządzeniem nr 6/2002, a mianowicie, po pierwsze, na rejestracji wzoru wspólnotowego, a po drugie, na unieważnieniu prawa do wzoru wspólnotowego na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia i zachowaniu wzoru w zmienionej formie na podstawie art. 25 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia.

W przedmiocie rejestracji wzoru wspólnotowego

27 Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 przewiduje:

„Wzór jest chroniony jako wzór wspólnotowy w zakresie, w jakim ten wzór jest nowy i posiada indywidualny charakter”.

28 Artykuły 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002 definiują dwa kryteria wskazane w jego art. 4 ust. 1, a mianowicie kryterium nowości i kryterium indywidualnego charakteru wzoru.

29 Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy uważa się za nowy, jeżeli identyczny wzór nie został udostępniony publicznie przed datą złożenia wniosku o rejestrację wzoru, o którego ochronę się wnosi lub, jeśli wystąpiono o pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.

30 Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy jest uznawany za posiadający indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji, od której wzór ma być chroniony, lub jeśli zastrzeżono pierwszeństwo przed datą pierwszeństwa.

31 Ponadto art. 25 rozporządzenia nr 6/2002 stanowi:

„1. Wzór wspólnotowy może zostać uznany za nieważny, tylko wtedy gdy:

[…]

b) nie spełnia wymogów art. 4–9;

[…]

e) oznaczenie posiadające zdolność odróżniającą zostało użyte w późniejszym wzorze, a prawo [Unii Europejskiej] lub prawo państwa członkowskiego, któremu podlega to oznaczenie, upoważnia właściciela prawa do tego znaku do zakazywania takiego używania;

[…]

3. Na podstawę przewidzianą w ust. 1 lit. d), e) i f) może powoływać się wyłącznie zgłaszający lub właściciel wcześniejszego prawa.

[…]”.

32 Ponadto należy zauważyć, że na podstawie art. 48 rozporządzenia nr 6/2002 EUIPO powinno dokonać rejestracji wzoru wspólnotowego, jeżeli w następstwie badania przewidzianego w art. 45 tego rozporządzenia stwierdzi, że zgłoszenie wzoru spełnia wymogi formalne dotyczące jego składania i że takie zgłoszenie nie zostało odrzucone na podstawie art. 47 wspomnianego rozporządzenia. Zgodnie z art. 47 ust. 1 tego samego rozporządzenia EUIPO odmawia rejestracji, jeżeli stwierdzi, że wzór, do którego odnosi się to zgłoszenie, nie odpowiada zawartej w art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 definicji wzoru oznaczającego postać całego lub części produktu, wynikającą z cech samego produktu lub jeżeli wzór jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami.

33 Poza tym z motywu 18 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że do rejestru wzorów wspólnotowych wpisywane są wszystkie wnioski o rejestrację, które spełniają wymogi formalne i dla których wskazano datę dokonania zgłoszenia. Zostało zatem uściślone, że reżim rejestracji nie został oparty na przeprowadzanym przed rejestracją badaniu dotyczącym zgodności wzoru z wymogami uzyskania ochrony, co pozwala na ograniczenie do minimum elementów procedury rejestracji i innych obciążeń proceduralnych spoczywających na zgłaszających.

34 Artykuł 52 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 przewiduje, że „[z] zastrzeżeniem art. 25 ust. 2, 3, 4 i 5 każda osoba fizyczna lub prawna, jak również upoważniony organ publiczny, może złożyć w [EUIPO] wniosek o unieważnienie zarejestrowanego wzoru wspólnotowego”.

35 Z powyższych rozważań wynika, że reżim ustanowiony przez rozporządzenie nr 6/2002 dla rejestracji wzorów wspólnotowych opiera się na zasadzie, zgodnie z którą wszystkie zgłoszenia spełniające wymogi formalne są wpisywane do rejestru wzorów wspólnotowych. Konsekwencją tej zasady jest to, że dopiero w następstwie wniosku o unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego wzór ten może zostać unieważniony – w szczególności wtedy, gdy nie spełnia on warunków określonych w art. 4–9 wspomnianego rozporządzenia – na wniosek którejkolwiek osoby lub gdy wykorzystano wcześniejsze oznaczenie posiadające zdolność odróżniającą – na wniosek właściciela tego oznaczenia.

W przedmiocie unieważnienia prawa do wzoru wspólnotowego na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 i jego zachowania w zmienionej formie na podstawie art. 25 ust. 6 tego rozporządzenia

36 Jak zostało przypomniane w pkt 31 powyżej, na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 wzór wspólnotowy zostaje unieważniony, jeżeli we wzorze tym wykorzystano wcześniejsze oznaczenie posiadające zdolność odróżniającą, a prawo Unii Europejskiej lub prawo państwa członkowskiego, któremu podlega to oznaczenie, upoważnia właściciela prawa do tego oznaczenia do zakazania takiego wykorzystania. Artykuł 25 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 uściśla, że na podstawę unieważnienia przewidzianą w art. 25 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia może powoływać się wyłącznie zgłaszający lub właściciel prawa do wcześniejszego oznaczenia posiadającego zdolność odróżniającą.

37 Zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy, unieważniony zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. b), e), f) lub g) tego rozporządzenia, może zostać zachowany w zmienionej formie, jeżeli w tej formie spełnia wymogi uzyskania ochrony i zachowana jest tożsamość wzoru. Wyrażenie „zachowanie w zmienionej formie” obejmuje w szczególności rejestrację, której towarzyszy częściowe zrzeczenie się prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego przez jego właściciela lub wpis do rejestru decyzji EUIPO stwierdzającej częściowe unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego.

38 Na podstawie art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 2245/2002 wzór wspólnotowy, który został zachowany w zmienionej formie, zostaje wpisany w tej formie do rejestru i opublikowany w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowyc*h w następstwie częściowego zrzeczenia się przez właściciela lub wpisania do rejestru decyzji EUIPO stwierdzającej częściowe unieważnienie prawa do wzoru.

39 A zatem należy stwierdzić, że art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002 w zakresie, w jakim stwarza możliwość zachowania wzoru, który był przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia, ma na celu ochronę interesów właściciela prawa do tego wzoru. Podobnie, zważywszy, że takie zachowanie jest uzależnione od częściowego zrzeczenia się prawa w następstwie unieważnienia prawa do rozpatrywanego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) wspomnianego rozporządzenia, wspomniany art. 25 ust. 6 ma również na celu ochronę interesów właściciela praw do oznaczenia, którego wykorzystanie doprowadziło do unieważnienia prawa do wzoru w jego pierwotnej formie. Ponadto sam fakt przewidzenia możliwości zarejestrowania rozpatrywanego wzoru w zmienionej formie, jako rozwiązanie alternatywne wobec unieważnienia prawa do wzoru w całości, stanowi dostosowanie przewidzianej sankcji mające na celu zapewnienie jej proporcjonalności.

40 Innymi słowy, jak prawidłowo stwierdziła Izba Odwoławcza, art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002 pozwala na zachowanie rejestracji wzoru wspólnotowego poprzez usunięcie elementu dotkniętego nieprawidłowością.

41 To w świetle powyższych rozważań należy zbadać, czy skarżąca, która wniosła o unieważnienie prawa do spornego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002, ma interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie interesu prawnego skarżącej

42 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy strona skarżąca ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu, co oznacza, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (zob. wyrok z dnia 10 grudnia 2009 r., Antwerpse Bouwwerken/Komisja, T-195/08, EU:T:2009:491, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 W niniejszej sprawie, po pierwsze, skarżąca, będąca właścicielem słownego znaku towarowego PIANEGONDA, wniosła o unieważnienie prawa do spornego wzoru, powołując się na podstawę unieważnienia przewidzianą w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 z tego względu, że w owym wzorze wykorzystano wspomniany znak towarowy.

44 Należy zatem zauważyć, że we wniosku o unieważnienie prawa do wzoru skarżąca nie podniosła, iż sporny wzór nie spełnia dwóch kryteriów określonych w art. 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002, a mianowicie odpowiednio kryterium nowości i kryterium indywidualnego charakteru wzoru, mimo że zgodnie z art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 na tej podstawie każda osoba fizyczna lub prawna może wystąpić o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego.

45 Po drugie, jak zostało wskazane w pkt 10 powyżej, A – poprzednik prawny interwenienta – będący właścicielem spornego wzoru, wniósł o zachowanie tego ostatniego w zmienionej formie zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002 i art. 18 rozporządzenia nr 2245/2002, z pominięciem wygrawerowanego słowa odpowiadającego słownemu znakowi towarowemu PIANEGONDA.

46 W konsekwencji Wydział Unieważnień wypowiedział się w przedmiocie dwóch wniosków, a mianowicie złożonego przez skarżącą wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, który został uwzględniony, oraz wniosku interwenienta, który w międzyczasie wstąpił w prawa A, który to wniosek został oddalony.

47 Podejmując decyzję w przedmiocie złożonego przez skarżącą wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, Wydział Unieważnień miał bowiem obowiązek wypowiedzenia się w kwestii, czy wcześniejsze oznaczenie zostało wykorzystane w spornym wzorze i czy właściciel prawa do rozpatrywanego oznaczenia miał prawo zakazać tego wykorzystania.

48 We wspomnianej w pkt 13 powyżej decyzji z dnia 15 października 2018 r. Wydział Unieważnień stwierdził istnienie wcześniejszego słownego unijnego znaku towarowego PIANEGONDA, który był obecny w spornym wzorze i oznaczał towary, dla których był przeznaczony sporny wzór, a w konsekwencji unieważnił prawo do wspomnianego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002.

49 Z tego punktu widzenia Wydział Unieważnień uwzględnił żądania skarżącej, która wniosła jedynie o unieważnienie prawa do spornego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002.

50 Wydział Unieważnień wypowiedział się jednak również w przedmiocie złożonego przez interwenienta, będącego właścicielem prawa do spornego wzoru, i opartego na art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002 wniosku o zachowanie wspomnianego wzoru w zmienionej formie,

z pomięciem wygrawerowanego słowa odpowiadającego słownemu znakowi towarowemu PIANEGONDA. Wydział Unieważnień oddalił ten wniosek po umożliwieniu skarżącej, jako właścicielowi prawa do wspomnianego wcześniejszego znaku towarowego, przedstawienia uwag.

51 W rezultacie, gdy Wydział Unieważnień odmówił dokonania wpisu spornego wzoru w zmienionej formie, uczynił to w odpowiedzi na wniosek właściciela prawa do niego mający na celu zachowanie rejestracji wspomnianego wzoru w następstwie częściowego zrzeczenia się przez wspomnianego właściciela.

52 Ta część decyzji Wydziału Unieważnień oddalająca wpisanie spornego wzoru w zmienionej formie nie może zatem zostać uznana za decyzję uwzględniającą wniosek skarżącej, nawet jeśli w swoich uwagach wypowiedziała się ona przeciwko zachowaniu spornego wzoru w zmienionej formie z powodu podnoszonego braku aspektu nowości i indywidualnego charakteru wspomnianego wzoru w zmienionej formie.

53 W tych okolicznościach decyzja Wydziału Unieważnień mogła być przedmiotem odwołania wniesionego wyłącznie przez stronę, której żądania nie zostały uwzględnione, czyli interwenienta.

54 W pierwszej kolejności wynika z tego, że skarżąca, której żądania zostały uwzględnione przez Wydział Unieważnień i która nie zakwestionowała jego decyzji, mogłaby jedynie powołać się na interes prawny w stwierdzeniu nieważności decyzji Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza zakwestionowała jej żądania uwzględnione przez Wydział Unieważnień.

55 W tym względzie należy zauważyć, że o ile w zaskarżonej decyzji uchylono decyzję Wydziału Unieważnień, o tyle jednak pkt 2 sentencji zaskarżonej decyzji powtarza sentencję decyzji Wydziału Unieważnień w zakresie, w jakim sporny wzór zostaje unieważniony ze względu na wykorzystanie wcześniejszego znaku towarowego PIANEGONDA.

56 W konsekwencji wniosek skarżącej leżący u podstaw postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru, mający na celu unieważnienie prawa do spornego wzoru ze względu na wykorzystanie wcześniejszego znaku towarowego PIANEGONDA, został uwzględniony również w zaskarżonej decyzji.

57 Tym samym, jeśli chodzi o wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, zarówno zaskarżona decyzja, jak i decyzja Wydziału Unieważnień uwzględniły żądania skarżącej. Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji nie może zatem wywołać skutków prawnych po stronie skarżącej, ponieważ żądania podniesione przez nią w ramach opartego na art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 wniosku o unieważnienie prawa do wzoru również zostały w pełni uwzględnione przez Izbę Odwoławczą.

58 W rezultacie skarga do Sądu w niniejszej sprawie, mająca na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wydanej przez Izbę Odwoławczą, nie będzie mogła doprowadzić do uzyskania przez skarżącą korzyści.

59 W drugiej kolejności, chociaż w ramach skargi skarżąca nie może kwestionować tej części zaskarżonej decyzji, która co do istoty uwzględniła jej żądania, nie może również żądać stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględniła wniosek o zachowanie spornego wzoru w zmienionej formie, złożony przez właściciela tego wzoru.

60 Dopuszczenie takiej możliwości oznaczałoby bowiem umożliwienie skarżącej ingerencji w część postępowania dotyczącą wniosku właściciela spornego wzoru, i to poza zakresem postępowania wszczętego przez skarżącą, które dotyczyło opartego na art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 wniosku o unieważnienie prawa do wzoru.

61 W trzeciej kolejności w ramach skargi skarżąca podnosi naruszenie art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002, podczas gdy jej wniosek o unieważnienie prawa do wzoru został oparty na art. 25 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia. Tak więc za pomocą skargi w niniejszej sprawie skarżąca zmierza do zmiany przedmiotu jej wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, jak również podstaw powołanych na jego poparcie.

62 Tymczasem, jak wynika z konstrukcji postępowania opisanego w pkt 30–34 powyżej, aby powołać się na unieważnienie prawa do spornego wzoru ze względu na brak indywidualnego charakteru, skarżąca powinna złożyć wniosek o unieważnienie do Wydziału Unieważnień EUIPO, który jest właściwy do orzekania o zasadności takiego wniosku. Do Wydziału Unieważnień należy bowiem, w ramach wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru ze względu na brak nowości lub indywidualnego charakteru lub w oparciu o jakąkolwiek inną podstawę unieważnienia.

63 Z powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie ma interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji.

64 Wniosku tego nie podważają argumenty skarżącej.

65 Nawet bowiem gdyby zostało wykazane, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd między spornym wzorem w zmienionej formie i znakiem towarowym PIANEGONDA, okoliczność ta nie ma znaczenia w ramach wniosku o unieważnienie prawa do wzoru opartego na art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002.

66 Ponadto różne okoliczności, na które powołuje się skarżąca, nie mają związku ze złożonym przez nią wnioskiem o unieważnienie prawa do wzoru. Okoliczność, że skarżąca życzyłaby sobie, by unieważnić wzór w całości, w szczególności ze względu na spór między nią a interwenientem, nawet poza postępowaniem zakończonym wydaniem zaskarżonej decyzji, nie może stanowić istniejącego i aktualnego interesu w uzyskaniu stwierdzenia nieważności tej decyzji.

67 Z powyższego wynika, że skargę w niniejszej sprawie należy odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

68 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

69 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona.

2) 4B Company Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 25 października 2021 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
V. Tomljenović